

EUROPA SINEANUL ROMANESC

FOAIA MIȘCĂRII ROMÂNE PENTRU UNITATEA EUROPEI

EUROPA RASARITEANA SUB DOMINATIE RUSEASCA

Europaeus

Premize spulberate

Conferința paneuropeană de la Helsinki, noua orientare în politica comunistă europeană (euro-comunismul) concretizată astă primăvară la Conferința pancomunistă din Berlinul de Est ca și campania electorală prezidențială americană, s-au găsit și se găsesc în fața unei mari probleme: Europa de Răsărit, de sub dominația sovietică (o parte integrată la URSS alta sub suzeranitate moscovită). Țările și popoarele în cauză, prin reprezentanții lor din lăuntru ca și din afara granițelor luptă - sub diverse forme și intensități - pentru a se elibera sau pentru conservarea independenței (atât cât poate fi ea de reală).

Se știe că la Helsinki România și Jugoslavia au luptat mult pentru obținerea unor „garanții” a propriei independențe și suveranități față de eventuala folosire a forței împotriva lor de către alte state. Nu a fost indicată direcția din care venea pericolul, în nici un caz din partea vreunei țări occidentale. Spre sfârșitul dezbaterilor de la Helsinki, țările mici au insistat pe această temă. N-au fost însă suficient sprijinite, în primul rând de către Franța și USA care se grăbeau să încheie această conferință în orice condiții și chiar manifestaseră semne de nervozitate față de insistențele țărilor mici (Malta și România). Nu s-au decis măsuri privind așazi-sele „urmări” care să garanteze independența acestora și nici sancționarea eventualelor încălcări.

A venit apoi Conferința pancomunistă din Berlinul de Est, unde aceleași două țări s-au asociat partidelor comuniste vest-europene, insistând asupra unui comunism de tip independent și impunând în comunicatul final clauze prin care se nega dreptul Uniunii Sovietice de a interveni sub vreun pretext în afacerile interne ale statelor satelite. Eliminarea clasicele terminologii: „marxism-leninismul” și „internaționalismul proletar”, constituie

elemente de bază în lupta ce o duc aceste țări pentru a scăpa de sub controlul sovietic, care în perspectivă poate fi și mai rigid, conform tendințelor imperialiste din totdeauna ale Rusiei.

Dacă, în mod public și solemn, Brejnev a semnat documentele de la Helsinki, îndată după aceea s-a dovedit că el nu are nici o intenție să și aplice ceea ce ar fi putut conduce spre o adevărată „securitate” pentru țările est-europene. S-au confirmat prevestirile pesimiștilor și de-acum lumea occidentală poate doar să spună că a crezut în angajamentele rusești și că a greșit. Pentru a câta oară însă?

Cât privește conclavul pancomunist din Berlinul de Est lucrurile sunt și mai clare: Rusia semnează acorduri pe care a doua zi începe să le interpreteze în mod propriu pentru ca din a treia să treacă la încălcarea lor. Deși la Berlin rușii au acceptat dreptul fiecărui stat și partid comunist să-și ducă propria politică, de fapt ei nici nu gândiseră să aplice aceste principii.

Rusia, dimpotrivă, își intensifică controlul.

Brejnev lăsase să se-nțealegă deja la Congresul PCUS din februarie că a venit ora de a fi reimpus controlul sovietic asupra Europei orientale diminuat în ultimii ani. „Reapropierea” între URSS și țările vecine, a zis el, a devenit un „proces ireversibil”, în jargon marxist înseamnă o cale la care nimeni nu are dreptul să se opună. De atunci presa sovietică cu toate ocaziile dezbate această „necesitate imperioasă”.

Mai mult. Profesorul A. Kolman, coleg cu Lenin și participant la Revoluția din Octombrie 1917, care a cerut azil politic în Suedia la începutul lui octombrie, a trimis o scrisoare deschisă lui Brejnev în care, între altele, afirmă că Kremlinul ar pregăti planuri pentru „ocuparea României și Jugoslaviei”.

Kremlinul nu a abandonat ideea de a prepara o conferință comunistă mondială, aceasta ca un mijloc de a ține în mână partidele comuniste vecine și să le poată lua pulsul în permanență.

Kremlinul întărește structurile lagărului socialist pentru a-l face mai puțin permeabil în fața tentațiilor „pluralismului” ce se manifestă în euro-comunismul Europei occidentale. „Pravda” amenință continuu partidele comuniste occidentale să nu întindă prea mult coarda asupra autonomiei, sfătuindu-le să nu cedeze capcanei capitaliste care s-ar servi de „comuniștii naționali” pentru realizarea obiectivelor lor.

România tinde să se apropie de URSS, a cedat ea la presiunile Moscovei?

Președintele Ceaușescu, când s-a dus în Rusia, a fost primit la frontieră cu deosebite onoruri, lucru pe care nu l-au făcut pentru șefii celorlalte țări satelite, care s-au dus să-l viziteze pe Brejnev în vara aceasta în Crimeea. Și în anii trecuți Ceaușescu a fost invitat în Crimeea dar a ignorat invitațiile. De data aceasta a fost mai conciliant.

„O corectare tactică de rută care nu prejudiciază obiectivele de fond ale politicii românești, care vor rămâne neschimbate”, astfel s-a exprimat un purtător de cuvânt autorizat de la București în fața unor ziariști occidentali la întrebarea dacă Ceaușescu a fost obligat să-și modifice politica externă, cu ocazia întâlnirii sale cu Brejnev și cu Suslov în Crimeea.

În ultimele săptămâni se părea că România a alunecat pe poziții mai armonizate cu cele sovietice. În ultimele zile România a acceptat chiar ca întâlnirea la nivel înalt a Pactului de la Varșovia, să aibă loc la București.

Purtătorul de cuvânt român adaugă că, dacă o corecțiune de rută („de natură tactică”) există, la origine nu sunt colocviile lui Ceaușescu cu dirigenții sovietici, ci Conferința comunistă europeană din Berlinul de Est: cu acea ocazie a fost consfințit „un nou model” pentru raporturile între partidele frățesti inspirat din principiile independenței, a egalității și a neamestecului.

Dacă n-ar fi avut loc acea conferință este improbabil ca Ceaușescu să se fi dus în Crimeea: conferința a făcut posibil voiajul și a oferit argumentele de fond în colocviile sale cu Brejnev și cu Suslov.

Astăzi, după părerea românilor interpeleți de ziariștii occidentali de curând, Ceau-

șescu ar fi devenit în Europa Orientală purtătorul de cuvânt „cel mai coerent” al „noului spirit de la Berlinul de Est”. Nu este vorba de o cedare ci dimpotrivă.

Apropierea de Tito

Ca o reacție logică, România caută să-și întărească legăturile cu Jugoslavia. Mareșalul Tito, deși nu se simțea prea bine cu ficatul, l-a primit pe președintele român și au discutat desigur arzătoarea problemă pentru ambele țări: raporturile cu Moscova.

Agenția Tanjug comentând această întâlnire reliefa intenția rușilor de a strânge cordonul în jurul țărilor est-europene și afirma că a început o „reactivare a unui lexic politic care dispăruse înainte și imediat după Berlinul de Est”. După acest ziar este atribuit Kremlinului intenția de a insista asupra unei mai robuste integrări nu numai politică, economică și militară, ci chiar juridică a statelor din comunitatea socialistă. Pentru a se apăra, Jugoslavia are nevoie de aliați și România îi este cel mai sincer.

Ceaușescu și Tito au căzut de acord să construiască o nouă Centrală hidroenergetică pe Dunăre la 80 de km mai jos de actualul baraj de la Porțile de Fier. Acordul este destul de semnificativ.

Reticiențe în cadrul CAER-ului.

După seziunea CAER de la Berlin din 7-9 iulie, oficialități economice și tehnicoștiințifice române - după relatări ale ziarului „Politika” de la Belgrad - au început să combată sistemul actual de prețuri din cadrul CAER, de oare ce se bazează pe „schimburi inechitabile”. Cum schimburile intra-CAER s-au dublat în ultimii cinci ani ajungând la un total de 70.000 mil. ruble, au mărit obstacolele în schimburile intra-CAER. Românii nemulțumiți, încearcă să evite comerțul cu vecinii.

Comentatori occidentali în aceste zile, scot în relief că „apropierea” României de Moscova pare să fi fost „o idilă de scurtă durată”. În zilele trecute, înalți funcționari ai Ministerului Economiei (România este unicul stat est-european ce face parte din Fondul Monetar Internațional, fapt ce constituie o sfidare la adresa Moscovei) au declarat experților americani din Council of Foreign Relations (influent centru pentru probleme de politică externă americană) că Moscova nu e un partener ideal pentru România: „Rușii ar dori să cumpere mai mult de la noi, dar nu au nimic să ne vândă în schimb”.

Tările est-europene așteaptă sprijin de la Occident.

Dacă la Helsinki nu s-a mers suficient de departe pe linia asigurării unei adevărate libertăți a țărilor din răsăritul Europei, lucru recunoscut astăzi de cei în cauză, se impune măcar de acum înainte a se acționa, la alte nivele și ocaziuni, pentru a se corecta lipsurile din trecut.

În cadrul unor recente dezbateri în Comisiunea Comunității Economice Europene, s-au conturat rezultate pozitive privind colaborarea dintre CEE și țările din CAER, profilându-se un semnificativ curent în favoarea unor schimburi directe între CEE și state individuale ale CAER-ului și mai puțin în favoarea unor tranzacții de la bloc la bloc, aceasta pentru a nu permite ca Rusia, care conduce deja CAER-ul, să domine sub o nouă formă politica economică a acestor țări, în propriul interes. Țările din CEE, individual și în colectiv, pot și ar fi de dorit să vină în sprijinul acestora, sub forme diferite, începând cu o mai strânsă colaborare pe linie economică, acționând, așa cum au intenția să facă în aria țărilor subdezvoltate, în sensul unor investiții industriale productive. În domeniul cultural, turistic, țările Europei occidentale pot stabili legături mai strânse cu acest grup de țări și nu numai în propriul interes. Nu este în avantajul Europei occidentale ca răsăritul comunist să rămână complet izolat.

Ce se poate spune despre poziția Statelor Unite ale Americii, cel mai puternic stat din lume, față de situația de subjugare în care se găsește estul Europei?

Blestemata doctrină Sonnenfeldt, care arunca definitiv în brațele rușilor aceste năpăstuite țări, este încă proaspătă în memoria lor. Se știe că ea, ulterior a fost retractată. A venit apoi afirmația Președintelui Ford, cu ocazia celui de al doilea duel televizat cu Carter, afirmație ce se suprapune doctrinei Kissinger-Sonnenfeldt: „o dominație rusească în estul Europei nu există“.

Apare clar că în ceea ce privește această parte a Europei și neamestecul american, doctrina sus amintită nu făcea altceva decât să codifice un comportament urmat de Statele Unite încă de la începutul anului 1950.

„Nu-mi place de fapt dominația sovietică în Europa orientală“, a spus Sonnenfeldt la 12 aprilie trecut în fața Comisiei afacerilor externe a Congresului la Washington, „și deplâng profund recurgerea la forță și la repre-

siune pentru înăbușirea legitamelor aspirații ale acelor popoare“.

Ne place să credem că Președintele Ford nu din motive electorale a apreciat că afirmația sa „neprecută“ de la TV americană a fost greșită. După o săptămână el a retractat cele spuse despre inexistența unei dominații rusești în răsăritul Europei, afirmând că Statele Unite, sub președinția sa, nu vor permite o „astfel de dominație“.

Dar guvernatorul Jimmy Carter ce gândește și ce ar intenționa să facă în această problemă?

În cursul unui discurs electoral el a afirmat că „Europa orientală nu va fi niciodată stabilă până când acele țări nu vor fi redobândit independența, . . . USA va trebui să facă tot posibilul pentru a încuraja libertatea în țările est-europene actualmente dominate de ruși“. El a continuat spunând că trebuie promovate schimburi comerciale și turistice și că trebuie oferit acelor țări amicitie și „sprijin“.

Ce înțelege candidatul democrat la președinția Statelor Unite prin acest sprijin poate fi dedus din politica lui Z. Brzezinski, viitorul eventual ministru de externe al lui Carter, care, în guvernul Johnson a fost inițiatorul politicii „punților“ cu Europa orientală. Această politică este o prelungire a celei dusă de John Foster Dulles care cerea o „reducere“ a puterii sovietice în Europa de răsărit. Ambele politici ținteau în definitiv la independența țărilor din Europa orientală, așa cum afirmă astăzi Carter.

În cursul campaniei electorale însă, guvernatorul Carter, la o întrebare a alegătorilor, a afirmat că „nu va interveni militaricește nici chiar în cazul unei revolte populare contra rușilor“. La 16 octombrie, tot în cadrul campaniei prezidențiale, fiind întrebat ce ar face în cazul unui atac sovietic asupra Jugoslaviei după moartea lui Tito, Carter a răspuns cu un foarte prudent „nu știu“.

Disputa între candidații prezidențiali ai Statelor Unite a avut darul să determine Moscova la o poziție și mai rigidă privind dominația sa în Estul Europei. Țările acestei zone vor avea de înfruntat în viitorul foarte apropiat presiuni crescânde din partea Rusiei. Poziția României ca și a Jugoslaviei, în conjunctura actuală și având în vedere eventuala dispariție a mareșalului Tito, apar deosebit de critice. Cu atât mai mult, Europa occidentală ca și noul guvern al USA au sarcina chiar în propriul interes să vină în ajutorul moral și material al acestor țări.

DECI SI BULGARIII VOR SA NE RAPEASCA DOBROGEA

Cornel Mocanu (USA)

Din țară ne-au parvenit, pe căi laterale, vești înspăimântătoare. Presa și radio din țară nu a suflat o vorbă. Radio-ul de la München a spus odată ceva, dar numai o aluzie vagă și scurtă, încât nu am putut înțelege despre ce este vorba. Nici presa și radio-urile altor state nu au spus nimic. De ce? Nu e adevărat, sau este altceva, infinit de grav? Dacă acesta este consensul general, foarte probabil că există o justificare superioară. Ne vom supune și noi. Însă, vom „divulga“ aici numai un fragment: în luna mai 1976, bulgarii au vrut să intre cu arma în mână și să „cucerască“ Dobrogea. Suntem dator să recunoaștem că conducerea țării a reacționat și acționat tăcut, dar rapid și eficient, mobilizând forțele de apărare, ceea ce a făcut ca bulgarii să renunțe la acțiunea lor incalificabilă. Dar până când?

Revista „Europa și Neamul Românesc“ ne-a informat prin nr. 41 și 44 din 1975 și nr. 48 din 1976 că ungerii visează să ne jefuiască Ardealul, și că sunt încurajați în acest sens de imperialismul rus (singurul imperiu care a mai rămas pe planeta ce locuim, deși îi acuză pe „americani“ de imperialism, deși aceștia nu au acaparat nici măcar un metru pătrat de pământ de la un alt popor, cu toate că în esență lor li se datorește victoria împotriva imperialismului hitlerist). Ba, imperialiștii ruși și-au refăcut în întregime hotarele imperiului țarist, subjugând în întregime, sau măcar parțial, alte popoare, ei care pretind că luptă pentru libertatea tuturor popoarelor subjugate de imperialiști.

Mai știm deasemeni că imperialiștii ruși vor să ne jefuiască și restul Moldovei, adică până la Carpați, deși nici „bestiile imperialiste țariste“ nu îndrăsniseră să încerce așa ceva. Ca probă, să se citească „studiul“ de 945 pag. al „marelui istoric“ rus A. M. Lazarev - Organizarea statului sovietic moldovean și chestiunea Basarabiei - , apărut în 1974 la Chișinău.

Suntem siguri că cei interesați vor protesta contra calificării de „imperialiști“ a

rușilor sovietici. Dar P. Larousse definește astfel cuvântul: „Politica unui stat care tinde să pună anumite populații sau anumite state sub dependența sa politică sau economică“. În lumina acestei definiții, să se compare ce teritorii a jefuit după 1944 de la: Finlanda, Polonia, România, în afară de înghițirea totală a: Estoniei, Letoniei și Lituaniei.

Este evident că bulgarii sunt îndemnați la acest vis nesăbuit, tot de imperialiștii ruși și deci să ne oprim asupra acestui vis al bulgarilor. „Ideea“ nu este nouă. Imperialiștii ruși au mai încercat în 1974 realizarea acestei idei, sub forma de „rețele economice interstatale“, la care conducerea României a reacționat energic.

*

Pe ce „titlu“ ar putea bulgarii să-și întemeieze pretențiile asupra acestei mici, dar străvechi provincii a patriei române? Au stăpânit-o vreodată? Nu. Atunci? Dacă vor să repete gestul de cucerire, făcut de strămoșii lor tătari, atunci noi românii din afara hotarelor țării, care ne putem exprima liber, le facem următoarea propunere și suntem convinși că vom obține consensul compatrioților noștri: dacă este vorba și astăzi despre cuceriri de teritorii străine, atunci să facem un „match“ cu arme clasice între bulgari și români. Și cine va cuceri țara celuilalt, a lui să fie. Acceptă bulgarii o astfel de „întrecere sportivă“? Evident, fără intervenția imperialiștilor ruși și nici a ungerilor, care visează Ardealul. Suntem siguri că nu vor primi această „competiție sportivă“, căci ei știu cine va băga „golul“ în plin.

*

Dar, mai înainte de a analiza pretenția bulgarilor, este necesar să întrebăm: cine sunt bulgarii și de când stăpânesc ei țara căreia i se spune Bulgaria?

Bulgarii, în măsura în care sunt bulgari adevărați, sunt de neam mongolo-tătar și deci originea lor este în Siberia. Vom cita aici numai o singură sursă, din cele multe, B. D.

Grecov și A. I. Iacobovschi (Hoarda de aur) care spun: „In trecut, tătarii care trăiesc astăzi în R. A. S. Tătară sunt în primul rând urmașii vechilor bulgari, care erau strâns legați de Hoarda de aur . . .“ (și care i-au stăpânit mai multe secole pe ruși, adăugăm noi). Numele acestor tătarii-bulgari, care corect trebuie să se pronunțe „volgari“, vine de la fluviul Volga, unde ei au locuit sute de ani, după ce au plecat din Mongolia lor. După „pe-ripluri“, o mică parte din acești tătarii „volgari“ au ajuns în Bugeac, adică sudul Basarabiei, apoi au venit în așa zisa Bulgaria de astăzi și anume în anul 679 e.n. Istoricul rus acad. N. S. Derjavin (Slavii în vechime) susține că poporul „bulgar“ este slav. Dar același savant istoric rus mai scrie: „In componența poporului bulgar intra deasemenea și populația slavă a Valahiei, a Transilvaniei și a părții răsăritene ungare până la Dunăre . . .“ Dacă bulgarii sunt tot atât de slavi, pe cât suntem noi românii, atunci suntem de cel mai perfect acord cu marele istoric și academician rus.

Când au năvălit tătarii-volgari la sudul Dunării, trecând prin Dobrogea, erau foarte puțini la număr, însă de o extremă cruzime și violență (Radu Vulpe - Vechea istorie a Dobrogei - 1940). Dar pe cine au găsit aici, la sud de Dunăre, năvălitorii tătaro-volgari? Evident, pe români și deasemeni și pe alți năvălitori, care năvăliseră cu câteva decenii mai înainte, dar tot în sec. 7, mult mai numeroși și care își ziceau slavi. După cum a demonstrat B. P. Hașdeu, acești slavi erau poloni, veniți din regiunea Vistulei, așa cum a scris și istoricul Iornandes.

Dar ce origine etnică aveau acești slavi - poloni? Majoritatea lor erau lituani. Ori, „lituanii nu sunt slavi, nici germani“, după cum a arătat Hașdeu (Strat și substrat). În schimb, un mare savant indian, contemporan - S. K. Chatterji - a evidențiat (în Balts and Arians) multele și uimitoarele asemănări dintre limbile ca și obiceiuri și credințe, dintre lituani (și letoni) și arienii din India. Acest studiu admirabil ne amintește cursul prof. I. Valaori (Elemente de lingvistică indo-europeană) care a spus cu peste cinci decenii în urmă: „Lituania . . . are chiar și azi forme care arată o mare asemănare cu cele vedice și homerice . . .“ Dar savantul indian a mai spus

ceva - uimitor, dar încântător pentru noi - că arienii din India își au originea în Europa și anume „în acea regiune care se numește acum Moldavia, Valahia, Rumania, Bulgaria și Thracia“.

Dacă este așa avem dreptul să punem întrebarea: dacă lituanii (și letonii) nu sunt decât niște ramuri desprinse din aceeași strămoși ai noștri, care la un moment dat li s-a spus traci? În acest sens vom cita aici numai cuvântul deosebit de important din limba română - doina, care se găsește și la lituani - daina. Așa dar, între lituani și români există o străveche înrudire. Iar în componența poporului polon, am văzut mai sus, există dominația elementului lituan, care nu e slav; iar „slavii“ veniți în sudul Dunării în cursul sec. 7 e.n. și care au intrat în componența poporului așa zis bulgar, sunt poloni. În cazul acesta, pe ce își spun mongolo-tătarii-volgari că sunt slavi?

Dar unde sunt tracii, adică strămoșii românilor, de ale căror vestigii e plină Bulgaria, acei traci existenți acolo din timpuri imemorabile la sud de Dunăre? Și unde sunt românii din imperiul bulgaro-român, condus un timp de românii Assan? Și dacă aceasta este realitatea antropologică, atunci așa ziii „bulgari“ de astăzi sunt constituiți din elemente traco-române și traco-polone. Astfel fiind, ne întrebăm: oare descendenții mongolo-tătarilor-volgari veniți aici ca năvălitori reprezintă un procent de măcar 1%? Hașdeu s-a exprimat limpede, în acest sens: „Bulgarii sunt tătarii numai prin nume, după cum numai prin nume sunt francezii germani (Franken) . . .“

Dar, după aproape 1200 ani de „asimilare“, încă n-a reușit să-i „înghită“ pe toți românii din așa zisa Bulgaria. Încă mai sunt mulți români acolo. Nu ne referim la macedonenii, despre care așazișii bulgari pretind că sunt tot „bulgari“ și pentru care se ciorovăie cu jugoslavii, care să-i acapareze, ci la români, pur și simplu.

*

În cele de mai sus, am schițat cât se poate de schematic, aspectul antropologic al problemei.

Acum să ne fixăm atențiunea - tot sumar - asupra istoriei Dobrogei, „bucățica“ atât de râvnită de așazișii bulgari.

Există bogate vestigii ale vieții umane, începând din paleolitic și continuând cu neoliticul, bronzul, fierul. Ce populație a locuit-o atunci? Strămoșii mongolo-tătarilor-volgari? Apoi începând cu sec. 7 î.e.n. au început a se alcătui acele colonii elenice, dar pe malul Mării. Cine locuia în interiorul provinciei? Tot strămoșii volgarilor? Sau strămoșii românilor, cărora pe timpul acela grecii le spuneau „gheti“, iar romanii „daki“? În secolul I î.e.n. Dobrogea, ca și viitoarea Bulgaria făceau parte din Dakia condusă de Burebista, cel puțin până la munții Balcani. Și așa mereu, până la finele sec. 7 e.n. când a năvălit hoarda puțin numerică, dar cumplit de sălbatecă, violentă și crudă a mongolo-tătarilor-volgari.

Unde și-a stabilit „centrul de comandă“ această hoardă, când s-a stabilit în această țară? La Plisca, situată la sud-vest de Varna, deci în afara Dobrogei, așa cum fusese ea delimitată încă de pe timpul stăpânirii romane. Apoi și-a mutat sediul la Preslav, mai la sud-vest decât Plisca.

Cu toate frecvențele năvăliri de barbari: avari, huni, cumani, pecenegi (toți rude de sânge cu mongolo-tătaro-volgarii), Dobrogea a rămas mereu în posesiunea imperiului bizantin și nici de cum a volgarilor. La 967 năvălesc rușii și supun Dobrogea, ca și toată Bulgaria; dar la 972 sunt zdrobiți de bizantini și rușii fug în stepa lor, tot atât de repede, pe cât au venit.

Iar dacă „bulgarii“ au încercat să se elibereze de sub stăpânirea bizantină, pe la 1014, au fost pur și simplu exterminați de Vasile II, motiv pentru care i s-a și zis „bulgaroctonul“.

De abia pe la 1186 bizantinii sunt înlăturați din Dobrogea, însă de către românul Petre Asan și a fost stăpânită în continuare până la 1241 de Ioan Asan. Dar la 1261 bizantinii își restabilesc dominația asupra Dobrogei. Pe la 1346, un prinț local, Balica, cu reședința la Cavarna, îl trimite pe generalul său, care se numea Dobrotici, să o susțină pe Ana de Savoya, în conflictul acesteia cu privire la domnie. Datorită meritelor războinice, i s-a acordat acestui general administrarea Dobrogei, dar depinzând tot de imperiul bizantin. Lăsăm la o parte discuțiile ce s-au purtat cu privire la apartenența etnică a lui

Balica și Dobrotici, deși s-au emis și opinii că aceștia au fost români. Să admitem aici că acest Dobrotici, ar fi fost bulgar. Și? În orice caz, el și Balica nu au făcut parte din țaratul bulgar și deci administrarea acestui teritoriu nu a putut constitui o posesiune a țaratului bulgar, ci al bizantinilor. Apoi așa zisa Dobrogea a devenit posesiune a Țării Românești (Muntenia), pe la 1387, ceea ce a dus și la mutarea mitropoliei de la Vicina din Dobrogea, la Curtea de Argeș. Iar după puțin timp, adică pe la 1416, turcii cuceresc întreaga Dobrogea, odată cu toată Bulgaria și au stăpânit-o până la 1877, adică 462 ani, pentru ca la 1878, în sfârșit, acest colț de pământ strămoșesc, să se reîntoarcă la patria străveche.

Deci: din paleolitic și până astăzi, când a fost această mică provincie românească proprietatea, sau măcar posesiunea legitimă a mongolo-tătarilor-volgari? Niciodată! Atunci pe ce își bazează aspirațiunea de a o răpi României? Numai pentru că îi îndeamnă „ne-ne“ imperialistul?

Dacă le place atât de mult mica Dobrogea, noi le sugerăm o soluție „radicală“: tot suntem din punct de vedere antropologic acelaș popor - a recunoscut-o formal marele istoric rus, Derjavin, cum am arătat mai sus - și în acest caz, de ce nu s-ar uni statele bulgar și român într-un singur stat, sau cel puțin o federalizare a lor? În felul acesta așa zișii bulgari s-ar putea plimba și chiar stabili în toată Dobrogea, precum și noi, în toată Bulgaria. N-ar fi splendid pentru „bulgarii“? Tot e o țară săracă economic. Ar primi produsele bogatei României, fără vamă. Ce părere aveți fraților „bulgarii“? Nu-i o soluție infinit mai „economică“ decât aceea a unui război? Și îi mai rugăm să-și amintească de multul ajutor ce le-am dat, pentru a se elibera de sub stăpânirea turcă.

Noi, de aici, le spunem fraților „bulgarii“ - și care încă nu-și dau seama cât de mult suntem frați - să se mai gândească - și încă bine de tot - înainte de a face un pas greșit.

*

Și acum, un cuvânt pentru guvernul țării. S-au doborât păduri, periclitându-se sursa de sănătate a poporului, pentru a se fabrica hârtia din care s-au tipărit milioane de cărți, reviste și ziare, prin care să sporovăim cât de

românesc este acest colț de pământ, deși tot cheltuim la bani, ca să dovedim cât de grecești erau cetățile de pe malul Mării Negre. Servesc oare aceste cetăți grecești cauzei românismului? În schimb, n-am fost în stare, în timp de exact 100 de ani, să schimbăm toponimia provinciei.

De ce îi tot zicem „Dobrogea“? Numai pentru că vreo câțiva ani a administrat-o și, încă cu vreo 600 de ani în urmă, un oarecare cu numele de Dobrotici - și asta numai pentru ca bulgarii să aibă un fals argument că individul ar fi fost bulgar - și-a adus această provincie, în căruța lui cu coviltir, din Mongolia?

Este așa de greu să-i redăm numele din antichitate, când volgarii încă nu visau să ajungă aici? Romanii cuceritori i-au spus Scitia Minor, iar mai înainte Moesia Inferior. Ce ar fi dacă i-am spune din nou Misia, dat fiind că a existat tribul trác numit mysi (moesi)? Că în antichitate Misia era mai mare? Dar să terminăm odată cu acest Dobrotici patronim total nejustificat.

Orașului Turnu Severin, deși avea un nume „romanic“ și frumos, am înțeles să-i adăugăm și Drobeta dacică, deși e un nume cam „zdrobit“ și care nu poate folosi la nimic, deoarece nu avem de ce să ne rușinăm de numele romanic Severinus. Tot astfel i-am adăugat Clujului, adică romanicului Clusium, pe dacica Napoca, ca și când Clujul n-apuca să mai trăiască doar cu numele romanic. În schimb, Dobrogea, nume care încântă pe bulgari, ca și toată idioata toponimie turco-tătară din această provincie, n-am fost în stare s-o românizăm.

Oare turcii imperialiști, când au cucerit Misia noastră, au căutat să respecte toponimia românească? Nici nu le-a păsat, ci au zis, pe limba lor: Tekir-ghiol, Siut-ghiol, Bül-Bül, Topraisar, Kor-cișme, Altân-tepé, Beș-tepé (nu-i pute nimănui un astfel de nume?), etc, etc. Ne este frică de turci, de nu schimbăm toponimia lor, când înșiși turcii colonizați aici, au plecat de mult și aproape în totalitate? Sau suntem incapabili să gândim care este interesul nostru? În consecință, propunem o rapidă și totală eliminare a toponimiei impuse de diferiții năvălitori. Să revenim la toponimia antică, în măsura în care o cunoaștem. Și unde nu se cunoaște, sau e vorba de

localități ulterior create, să se dea o denumire românească. Se cunosc cazuri unde denumirile românești existau, dar năvălitorii le-au tradus în limba lor, fie turcă, fie slavă. Să dăm un singur exemplu. În județul Constanța există comuna Camena. Ea exista încă din antichitate, cu numele de vicus Petra. Slavii n-au făcut decât să-l traducă pe limba lor; iar noi, colosal de patrioți în poezii, n-am fost în stare să-l readucem la numele lui real și vechi.

De altfel, problema aceasta a toponimiei trebuie gândită pe toată suprafața țării și indeosebi Banatul și tot Ardealul în genere, unde mongolo-tătaro-uigurii nu s-au sinchisit de denumirile autohtonilor, ci le-au unguizat programatic și conștient; iar noi, inconștienți, nu am fost capabili să le reromânizăm, în țara noastră, nici astăzi. Să dăm și aici un exemplu. Cei care ascultăm posturile de radio din țară, auzim următorul anunț, la postul de emisiune Timișoara: „Hier ist Rumänien, Temeșvar“. Așa dar, românii progresiști, nu știu să spună pe românește numele orașului, care vine de la numele râului Tibiscus, cunoscut astfel încă de pe timpul cuceririi romane, ci trebuie să i se spună Temeșvar, chiar și astăzi, așa cum i-au spus mongolo-tătarii-uiguri. Este sigur o dovadă de „patriotism fierbinte“, de „știință avansată“, de „conștientă multilateral dezvoltată“. Nu-i așa scumpi tovarăși din țară?

*

Dar, deoarece în cele de față am vrut să atragem atențiunea numai asupra provinciei Misia, ne oprim, în speranța că strigătul nostru de alarmă va fi auzit de cine trebuie.

Cnemidă - (400 î.e.n.) Agighiol (Tulcea)

ETNOS

AROMÂNUL

Sus în Olimp m-am pomenit,
La trântă dreaptă cu toți zeii,
În munți să între am oprit
Gealații ieniceri și beii.

Nici de spahii nu mi-a păsat
Eu nu am fost ca toți ghiaurii,
Pe o sprânceană fesul am purtat
Și n-am știut ce-i straja gurii.

Din Istambul un vechi firman
În slovă arăbească scrie,
Ocroțitor orice Sultan
Al Vlahilor din Pind să fie.

Cu turmele am fost hoinar
Pe al Balcanului-nalt munte,
Și pe Olimpul legendar,
Cu mândrii celnici în frunte.

Am străbătut și drumuri lungi.
Ca chirigiu ducând șiiacul,
Velințele cu albe dungi,
Găitanul de argint cu sacul.

Am scos de sub al meu ciocan,
Doar de argint și aur firul,
Cercei, brățări, în filigram
Și-aveam cu lire plin chimirul.

În Beci, în Istambul și-n Buda,
Schimbam țechinii și ducății,
Și într-a dușmanilor ciudă
Imprumutam chiar împărații.

Toți munții de m-au alintat
Și joacă de mi-au fost arginții,
Nici când în viață n-am uitat
Să cuceresc lumina minții.

Cavaliotti e chezaș,
Moscopole că a fost vatră,
În care și-a găsit sălaș
A-nțelepciunii rară piatră.

Iar gândul că mi-am închinat
Luminii sfinte totdeauna
Drept mărturie am lăsat
Pe-al nostru prea sfințit Șaguna.

Al pungii baier de l-am strâns
Făcut-am însă scumpe danii,

Pe-Averoff, Gojdu, Mocioni i-am plâns
Și-i preamăresc azi lungi pisanii.

Străvechiul grai l-am apărat
Străinul când să-l fure vrut-a
Și moștenire l-am lăsat
Prin Roza, Boiagi, Ucutta.

Cu muza că m-am hârjonit
Și versului nu i-am dat pace
Pe Araia, Velo, Ceara am iubit
Pe Tului și Belimace.

Că am vroit mereu s-adun
Comoara gândurilor toată,
Străine cărți de mult o spun
Cum am făcut a lumii roată.

Și-am strălucit din veac în veac,
Domnia când aveau păgânii,
Nu-i chip cu soarta să mă-mpac
Creștini de când îmi sunt stăpânii.

Toți munții-s văduviți de stâni,
Din sate a rămas o urmă,
Și pretutindenii pe-Aromâni
Cumplit nevoile îi curmă.

Altarele mi-au pus pe rug,
Pe foc și datine și straiul,
În lumea largă astăzi fug,
Ducându-mi în desagă graiul.

În mândrul Pind iar să domnesc
Să-nfrunt semeț întreg Olimpul
Moscopolea să o zidesc
Aștept să mă mai cheme timpul.

Din depărtări aud un glas,
În șoaptă ce ar vrea să-mi spună
Că își va face nou popas
În Hem iar gloria străbună.

de Leon Boga - Nida Veleștinul -

M R U E
EUROPA și NEAMUL ROMANESC
Via Larga, 11 - Milano (Italy)